

ності у брендів, слабкості технологій брендингу, відсутності креативності персоналу, невиконанню обіцянок, визначених корпоративним та індивідуальними брендами. Досвід переважної кількості транснаціональних компаній свідчить про зростаючу роль і необхідність потужної організаційної культури, де кожен працівник, не дивлячись на посаду і кваліфікацію відчував би себе невід'ємним елементом складної системи, розумів свою значущість і незамінну роль у життєдіяльності компанії. В цьому разі персонал стає захисником, посланником бренда у зовнішнє середовище, масову свідомість людей що значним чином підвищує і зміцнює позиції бренда.

Висновки. Формування і розвиток активів бренда є джерелом капіталізації, що визначає подальший ринковий і комерційний успіх компанії. Бренд не є сталою конструкцією, а є динамічною і еволюційною категорією, що визначає суб'єктивність і неоднозначність його структури. Елементи бренда стають активами у тому разі, коли представляють цінність для споживачів цільового сегменту як у матеріальному, так і в ментальному значенні. Бренд є, насамперед, нематеріальним активом, а тому складніше піддається обліку і кількісній оцінці. Капітал бренда через свої активи формує цінності як для споживача, так і для компанії. Для споживача цінність вибору бренда означає впевненість і захищеність по відношенню до себе, підтвердження правильності його споживчого вибору, належності і залучення до певного соціуму. Для виробника цінність бренда полягає у формуванні марочного капіталу на базі його активів, включаючи споживчу цінність бренда, а також гарантований довготривалий успіх на ринку, що виражається у конкурентоспроможності і підвищенні рівня прибутку.

Література

1. Бесплезные и полезные вложения в бренд (по материалам пресс-релиза) // Маркетинг и рекламам. — № 4. — 2013. — С. 62—65.
2. Аакер Д. Бренд-лидерство: новая концепция брендинга / Аакер Д. — М.: Издательский дом Гребенникова, 2003. — 380 с.
3. Андерсон К., Керр К. Менеджмент, ориентированный на потребителя / Кристин Андерсон, Кэрл Керр. — Пер. с англ. А. Успенского. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2003. — 288 с.
4. Домнин В. Н. Брендинг: новіу технологи в России / 2-е изд. — СПб.: Питер, 2004. — 381 с.
5. Келлер К. Л. Стратегический бренд-менеджмент: создание, оценка и управление марочным капиталом / Келлер К.Л. [2-е изд.] ; пер. с англ. — М.: Издательский дом «Вильямс», 2005. — 704 с.
6. Элвуд А. Основы брендинга: 100приемов повышения ценности товарной марки / Ай-ен Элвуд. — Пер. с англ. Т. Новиковой. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. — 336 с.
7. Шевченко О. Л. Бренд-менеджмент: навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2010. — 395 с.

Стаття надійшла до редакції 24 квітня 2013 р.

УДК 332.12(477):330.4

Фашевський М. І., д.геогр.н., проф.,
Білоконь І. В., к.е.н., старший наук. співроб., доц.,
кафедра регіональної економіки
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

АНАЛІЗ МОДЕЛЕЙ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ: ТЕОРІЯ ТА ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ

У статті проаналізовано основні моделі регіонального розвитку України та принципи і проблеми їх функціонування.

В статье анализируются основные модели регионального развития Украины, принципы и проблемы их функционирования.

|| The article analyses the main models of regional development in Ukraine and the principles and problems of their functioning.

Ключові слова: Моделі регіонального розвитку, регіональні економічні системи, типи регіональних економічних систем, просторовий розвиток.

Ключевые слова: Модель регионального развития, региональные экономические системы, типы региональных экономических систем, пространственное развитие.

Key words: regional development models, regional economic systems, types of regional economic systems.

Постановка питання. Економічний розвиток України, як і інших країн світу, характеризується невирішеністю багатьох регіональних соціально-економічних проблем. Тому забезпечення стабільного динамічного розвитку регіонів нині є однією з найактуальніших теоретичних і прикладних проблем управління регіонально-просторовим розвитком України.

Сучасний історичний період соціально-економічного розвитку характеризується зростанням частоти екстремальних ситуацій у природі і господарстві, швидкими темпами зміни економічних і соціальних систем, зростанням складності політичних і соціальних відносин. Наявні економічні і загальносуспільні теорії неспроможні бути теоретичною основою ефективних моделей регіонального розвитку, їх сталого економічного і соціального функціонування. Яскравим свідченням цього є сучасні регіональні кризові ситуації в світі. Загострення нестабільності розвитку і зростання економічних загроз вимагає нових підходів до визначення шляхів і нових моделей регіональної організації господарства, забезпечення взаємозв'язаності і взаємозалежності економічних і соціальних сфер життєдіяльності людей як внутрінаціональних регіонів, так і окремих держав і їх союзів.

Світовий регіоналізм як важливий напрям цивілізаційного розвитку сприяє формуванню моделі багатополярного світу, в якому глобальні регіони домагаються консолідації сил, їх інтеграції для захисту власних інтересів. Регіоналізм інтересів виступає дієвим чинником динамічності і напрямів руху фінансових і товарних потоків і людських ресурсів. Це супроводжується нестабільністю регіональних політичних ситуацій, зростанням розриву між багатими і бідними регіонами. Конкуруючи між собою, жоден із регіонів не спроможний дати відповідь на питання: що і як треба робити щоб реалізувати своє цивілізаційне призначення.

З економічної точки зору регіони приречені на співіснування, оскільки це обумовлено нерівномірністю розподілу природних ресурсів, кліматичних умов, земельних ресурсів, що є підставою для обміну між регіонами ресурсами і продуктами праці. Економічні системи регіонів завжди будуть відрізнятися рівнями економічного розвитку, співвідношеннями між ресурсами і потребами в них, ефективністю економічної і соціальної діяльності. Це лежить в основі формування різних типів регіональних економічних систем і різних моделей регіонального розвитку. При цьому модель розуміється як певна схема організації і функціонування регіональної соціально-економічної системи.

Аналіз наукових джерел і публікацій. Регіональна наука завжди приділяла значну увагу теорії і практиці регіонального розвитку. При цьому в моделях регіонального розвитку деякі вчені особливого значення надавали мінімізації витрат при регіональній організації господарства (Й. Тюнен, А. Вебер, В. Крісталлер, А. Льош та ін.), інші — агломераційному ефекту (Д. Фрідман, Ф. Перру та ін.) та регіональному саморозвитку тощо.

Сучасна регіональна наука значну увагу приділяє і типології регіональних економічних систем, їх елементів і взаємодії між ними. Так, О. Г. Гранберг виділяє такі типи регіональних утворень, як економічні зони, крупні економічні райони, регіони на базі адміністративно-територіального поділу, територіально-виробничі комплекси різних типів як елементів крупних регіонів.

Вагомий науковий внесок у розвиток теорії регіонального розвитку зробили Воблій К. Г., Діброва О. Т., Дорогунцов С. І., Долішній М. І., Заставний Ф. Д., Мікула Н. А., Паламарчук М. М., Пістун М. Д., Поповкін В. А., Шаблій О. І., Фащевський М. І., Чумаченко М. Г., Чернюк М. Г., Чужиков В. І., Шевчук Л. Г. та багато інших вчених України.

Особлива увага розвитку регіонів приділяється у Раді Європи, Парламентській Асамблеї Ради Європи, Конгресі місцевих і регіональних влад Європи, Міністрами держав Ради Європи, відповідальними за регіональне планування. Так, Парламентською Асамблеєю та Конгресом місцевих і регіональних влад Європи було підготовлено і затверджено «Керівні принципи сталого просторового розвитку Європейського континенту», де визначені механізми посилення європейських інтеграційних процесів шляхом транскордонного, міжрегіонального і міжнаціонального співробітництва. Дотримання зазначених у документі принципів при розвитку регіонів сприяє досягненню регіонального збалансованого сталого розвитку. Окремі із цих принципів уже імplementовані в наукові засади і практичні рекомендації регіонального розвитку України.

Постановка завдання. Регіональна наука виходить із того, що кожен регіон є складною за структурою і функціями підсистемою вищої за рангом системи. В ньому поєднуються підприємства, інфраструктура, житло тощо. Таким чином формується певна регіональна структура господарства, яка характеризується спільністю території, на якій розміщені різні об'єкти. Для них притаманна певна єдність, яка обумовлена в першу чергу спільністю території, інфраструктури, рекреації, управління тощо. Так утворюються локальні моделі соціально-економічних систем. Різні форми територіальних структур виробництва, розселення, ресурсів і їх взаємозв'язаність формують специфічні регіональні моделі господарювання — вузлові, ареальні, зональні, глобальні тощо.

Аналіз функціонування таких моделей свідчить про те, що на регіональному рівні усі об'єкти утворюють єдину територіальну соціо-еколого-економічну систему. Територіальна єдність — це лише один з елементів цієї системи. Важливу роль у функціонуванні кожного елемента і їх сукупності в регіоні має відігравати виробничо-територіальна взаємозв'язаність та управління. Однак, у нинішніх ринкових умовах господарюючий суб'єкт функціонує переважно автономно з розвинутим корпоративним управлінням, яке не завжди враховує потреби регіону. Тому важливо законодавчо, нормативно і координаційно спрямувати функціонування кожного економічного суб'єкта в регіоні на вирішення стійкого і збалансованого в економічній, соціальній та екологічній сферах розвитку регіону. Звідси випливає, що для кожного типу регіону чи кожного окремого регіону у зв'язку зі специфічністю його структури і функцій буде доцільною своєрідна (специфічна) модель розвитку. Тим більше, що об'єктами державної регіональної економічної політики є регіони різних типів — автономна республіка, області, міста Київ і Севастополь, адміністративно-територіальні райони, міста обласного і районного значення, міськради, селища, сільради і села. Для кожного з них характерне специфічне поєднання економічних і соціальних елементів, форм їх зосередження, вертикальної і горизонтальної взаємозв'язаності, що характеризує складність відносин у регіоні. Цим пояснюється значна кількість моделей регіонального розвитку України та необхідність аналізу проблем їх функціонування.

Виклад основного матеріалу. Функціонування будь-якої регіональної системи включає її гармонійний соціально-економічний розвиток — забезпечення стабільності економічної системи, поліпшення якості життя населення, збереження і розвиток ландшафтного, культурного і природного надбання, міжгалузеву кооперацію, міжрегіональну та глобальну інтеграцію у відповідних сферах діяльності. Остання в нинішніх умовах набуває все більшого значення. Тому розроблені Радою Європи Керівні принципи сталого просторового розвитку Європейського континенту цілком слушні для регіонального розвитку України, оскільки охоплюють інтереси регіону з урахуванням його глобальних і регіональних конкурентних переваг.

Для аналізу моделей регіонального розвитку України необхідно враховувати наявні такі типи регіонів:

- Україна як макрорегіональна світова соціально-економічна система;
- національні макрорегіональні соціально-економічні системи за особливостями функціонування:
 - економічні райони України;

- регіональні соціально-економічні системи, що базуються на адміністративно-територіальних засадах організації діяльності:
 - республіканська система;
 - обласні системи;
 - міські системи зі спеціальних статусом;
 - міські системи;
 - селищні системи;
 - міськради;
 - сільради;
 - територіальні громади;;
- регіональні економічні системи, що базуються на поєднанні індустріальних і аграрних видів діяльності:
 - індустріальні системи;
 - індустріально-аграрні системи;
 - аграрні системи;
- регіональні системи за рівнем та особливостями функціонування:
 - високий рівень розвитку;
 - середній рівень розвитку;
 - депресивний рівень розвитку;
- регіони за особливостями геопросторової організації:
 - центральні;
 - периферійні;
 - прикордонні;
 - міждержавні.

Диференціація природних, економічних, соціальних, екістичних умов і геоположення регіонів України обумовили їх відмінності в економічному зростанні і розвитку. Більшість регіонів і територіальних громад не спроможні вирішити місцеві соціальні та економічні питання розвитку. Це призводить до зростання бідності населення, безробіття та асоціальної поведінки окремих груп населення. Загострення соціально-економічних проблем і неможливість їх вирішити власними силами регіонів призводить до очікування допомоги з «центра», тобто з центральних органів державного управління. Так зароджується **патерналістська модель** регіонального розвитку. Її ознаками є надія на державне фінансування не лише загально-національних проектів, орієнтованих на місцевий розвиток, але й проектів, що стосуються місцевого самоврядування. Перерозподіл державних коштів чи коштів регіонів-донорів між окремими регіонами консервує державну опіку регіонів, їх споживацькі підходи. Саме патерналістська модель розвитку регіонів є нині переважаючою в Україні. Вона поширена в старопромислових регіонах, моногалузових міських і сільських поселеннях і гірських районах. Така модель призводить до зростання асиметрії регіонального розвитку, посилення диспропорцій соціально-економічного розвитку, контрастності рівнів і якості життя населення. Зміна такої моделі вимагає як загальнодержавних рішень, так і активізації діяльності місцевих органів влади та органів місцевого самоврядування, виходячи з конкурентних переваг регіонів, використання місцевих ресурсів і організаційно-управлінських можливостей, посилення партнерства з бізнесом тощо.

Друга модель регіонального розвитку, яка активно функціонує в Україні, — це **державно-партнерська**, в якій держава в особі центральних державних органів управління та регіональних державних адміністрацій, а також органів місцевого самоврядування в особі рад формують і реалізують регіональну політику в Україні. Перевагою цієї моделі регіонального розвитку є те, що вона базується на бюджетах регіонів усіх рівнів — від зведеного бюджету держави в цілому до бюджету населеного пункту, де є виконавчі органи місцевого самоврядування. Недоліком цієї моделі є те, що в умовах дефіцитності бюджетних ресурсів регіони не мають змоги вирішити усі нагальні регіональні проблеми. Крім того, в регіональних бюджетах часто відсутні кошти або їх недостатньо для виконання делегованих державою регіонам повноважень. Таким чином, проголошені державою соціальні зобов'язання можуть бути виконані лише

частково. Це вимагає підвищення партнерських функцій місцевого самоврядування з метою зростання ролі регіонів на стадії формування бюджетних ресурсів, поліпшення міжбюджетних відносин, удосконалення формування доходів місцевих бюджетів.

Третю модель регіонального розвитку можна віднести до **адміністративно-територіальної**. Суть її полягає в тому, що фактично існують адміністративно-територіальні одиниці, які відіграють важливу роль у регіональному розвитку України. Мається на увазі наявність міськрад, які можуть охоплювати міста, селища і села. Так, Алуштинська міськрада включає одне місто, одне селище і 24 сільські населені пункти; Ялтинська міськрада включає 2 міста, 21 селище і 9 сіл. Цей приклад свідчить про те, що адміністративно-управлінська діяльність розвитком регіонів — окремих міст і сіл надто централізована. До того ж такі адміністративно-територіальні одиниці не передбачені Конституцією України. Поліпшення цієї моделі регіонального розвитку можливе лише в разі проведення системної адміністративно-територіальної реформи.

Певну роль у регіональному розвитку відіграє адміністративний статус і значення міст. З 459 міст України 180 міст мають спеціальний статус, тобто республіканське, обласне чи районне значення. Цей статус позначається не лише на адміністративному, але й економічному значенні міських господарських комплексів при формуванні бюджетних ресурсів. Цим самим держава наділяє їх певними приференціями порівняно з іншими містами, хоч Конституцією України це не передбачено.

Четверту модель регіонального розвитку можна назвати **самоврядно-декларативною**. Суть її полягає в тому, що згідно Конституції України місцева громада є основою місцевого самоврядування. Однак, це можна вважати лише декларацією, оскільки ні в законі про місцеве самоврядування, ні в інших актах не повною мірою визначена адміністративно-правова складова системи місцевого самоврядування, його соціально-економічна функція, територіальна (регіональна) основа місцевого самоврядування, механізми управління регіональним розвитком тощо. Вирішення цього питання, як і вже згаданих, можливе шляхом внесення змін до відповідних законів, у тому числі і до Основного закону. Це ще важливо і тому, що в Конституції України до регіонів віднесено адміністративно-територіальні одиниці обласного рангу і 2 міста (Київ, Севастополь). Для забезпечення соціально-економічного розвитку інших типів регіонів з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій, як це передбачено 132 статтею Конституції України, необхідні додаткові законодавчі акти.

П'яту модель регіонального розвитку можна назвати як законодавчо-нормативну. У 2005 р. був прийнятий Закон України про стимулювання розвитку регіонів, який мав вирішити законодавчим шляхом розвиток головним чином депресивних регіонів. При чому в цьому законі регіонами вважались лише 25 областей і міста Київ і Севастополь. Однак він не став головним механізмом розвитку регіонів, оскільки недостатньо обґрунтована сутність і стан депресивності регіонів обласного рангу. Крім того, основним джерелом стимулювання регіонів були бюджетні централізовані кошти. На державному рівні періодично приймалися рішення щодо стимулювання того чи іншого регіону. Таким чином можна відзначити обмеженість законодавчого забезпечення регіонального розвитку України, а також необхідність його модернізації з урахуванням європейського законодавства, зокрема Керівних принципів сталого просторового розвитку Європейського континенту.

Шосту модель регіонального розвитку можна назвати як корпоративно-функціональну. Суть її полягає в тому, що регіональні конкурентні переваги сприяють зосередженню в регіонах економічної діяльності крупних корпорацій, компаній, холдингів. Такі регіони характеризуються територіальною концентрацією ринкової інфраструктури, інноваційних видів діяльності, фінансових установ, кластерів, представництв різних бізнесових структур, зосередженням кваліфікованих працівників тощо. Ці регіони характеризуються і високою територіальною концентрацією виробництва, інфраструктури, соціальної сфери тощо. Важливим є і те, що саме в таких регіонах розміщені центральні офіси компаній, що забезпечує надходження їм коштів від діяльності підприємств, які знаходяться за межами даного регіону. Це є додатковим сти-

мулом соціально-економічного розвитку таких регіонів. Вони часто виступають донорами розвитку інших регіонів. У даному випадку проблемою є те, що податкові надходження до місцевих бюджетів від діяльності філіалів компаній по місцю їх розміщення не поступають. Це ускладнює проблеми соціально-економічного розвитку регіонів, у яких функціонують підприємства, але їх юридична реєстрація відбувається лише за місцем знаходження центрального офісу.

Сьому модель регіонального розвитку можна назвати **інтеграційною**. Її суть полягає в тому, що, виходячи з переваг територіальної концентрації підприємств, установ, організацій формуються територіально інтегровані структури виробництва, інфраструктури і розселення. Переваги для бізнесу полягають в тому, що зменшується рента розміщення із-за менших витрат на формування інфраструктури — доріг, водопостачання, водовідведення, енергопостачання тощо. Важливу виробничу роль у такому випадку відіграє і можливість комплексування — інтеграції з іншими наявними чи можливими партнерами. Суттєве значення у цьому випадку має і концентрація виробництва та населення як споживачів. Так формується місцева (регіональна) виробничо-збутова інтеграція на базі збалансованості регіонального попиту і пропозиції. Така модель регіонального розвитку характерна головним чином для великих міст та індустріальних регіонів.

Восьму модель регіонального розвитку можна назвати **транскордонною**. Суть її полягає у формуванні на прикордонних територіях суміжних держав регіону з особливим економічним механізмом функціонування господарства. В Україні уже реалізовані проекти транскордонного співробітництва по всьому периметру кордону у вигляді Єврорегіонів. Така модель організації міждержавного співробітництва сприяє активізації розвитку периферійних регіонів сусідніх держав, посиленню довіри і дружнього співробітництва жителів суміжних країн, поліпшенню політико-психологічної ситуації в прикордонних регіонах.

Дев'яту модель регіонального розвитку — **кластерна**. Її суть у тому, що розвиток регіонів відбувається завдяки формуванню кластерів як неформально об'єднаних організацій і фірм, які зв'язані між собою технологічною і економічною ознакою та географічною близькістю. Оскільки кластери можуть розвиватись на засадах інноваційності, оптимального використання інвестицій, інтеграції економічної і соціальної політики, концентрації на регіональному рівні, то вони можуть бути важливим чинником економічного розвитку. В Україні є певний досвід функціонування таких кластерів. Однак значного поширення така модель ще не набула.

Таким чином, виходячи із зазначеного, моделей регіонального розвитку може бути багато, що обумовлено особливостями організації соціально-економічної діяльності, виходячи з конкретних конкурентних переваг регіонів, а також з економічної, соціальної чи політичної доцільності. Моделі являють собою динамічні системи організації господарства і тому вони можуть змінюватись, доповнюватись, оптимізуючись стосовно конкретної ситуації.

Висновки. Зростання ролі зовнішніх чинників у визначенні шляхів розвитку регіонів актуалізує проблему більш широкої імплементації механізмів ЄС та основних положень Європейського континенту в державну регіональну політику України. Серед цих принципів і механізмів найбільше значення для України мають:

- запровадження і дотримання стратегічного планування, програмування і проектування регіонального розвитку України;
- компліментарності — спільного фінансування певних проектів коштами ЄС, регіонів і місцевої влади;
- субсидіарності — передача певних функцій і повноважень центра в регіони;
- партнерства національної, регіональної і місцевої влад — забезпечення тісної координації їх діяльності;
- удосконалення адміністративно-територіального устрою, його ідентифікація з адміністративно-територіальним устроєм ЄС;
- застосування моделі державної підтримки депресивних регіонів;
- застосування організаційних і фінансових механізмів (субсидій) з метою зменшення безробіття в регіонах;

- розвиток транспортної інфраструктури з метою збільшення доступу до інших регіонів.
- Реалізація моделей регіонального розвитку має базуватися на таких засадах:
- вплив на активність бізнесу (підприємницьку діяльність) шляхом досконалої податкової системи, реєстрації і ведення бізнесу;
 - вплив на купівельну спроможність населення регіону;
 - вплив на імміграцію спеціалістів для бізнесу;
 - створення сприятливих соціальних, економічних та інших мотивів для організації бізнесу;
 - стимулювання саморозвитку регіонів через податки, субсидії, дотації тощо;
 - стимулювання регіонального попиту;
 - збалансування регіональної кооперації між виробничими і споживчими партнерами;
 - сприяння дотриманню екологічних вимог ведення бізнесу в регіоні;
 - сприяння створенню виробничої і соціальної інфраструктури в містах і селах тощо.

Література

1. Бакланов П. Я. Территориальные структуры хозяйства в региональном управлении / П. Я. Бакланов; [отв. ред. П. А. Минакир]. — М.: Наука, 2007. — 239 с.
2. Гранберг А. Г. Основы региональной экономики: Учебник для вузов. — М.: ГУВШЭ, 2000. — 495 с.
3. Державне управління регіональним розвитком України: монографія / за заг. ред. В. Є. Воротіна, Я. А. Жаліна. — К.: НІСД, 2010. — 288 с.
4. Керівні принципи сталого просторового розвитку Європейського контенту / Наукова редакція В. І. Олещенко. — К.: 2007. — 39 с.
5. Підвищення конкурентоздатності економіки областей Заходу і Півдня України на основі формування нових виробничих систем (кластерів). (Підсумки соціально-економічних досліджень). Під заг. ред. С. І. Соколенка. — К., 2005. — 238 с.
6. Регіонально-просторові економічні системи України: методологія і сучасна практика формування: монографія / Л. Г. Чернюк, М. І. Фашевський, Т. В. Пепа та ін.; РВПС України НАН України; М-во освіти і науки України, Черкас. держ. технол. ун-т. — К.; Черкаси: ЧДТУ, 2011. — 423 с.
7. Старонянська І. Міжрегіональні інтеграційні процеси в Україні: тенденції та перспективи розвитку / Ірина Старонянська. — Львів: ІРД НАН України, 2009. — 392 с.
8. Чужиков В. І. Глобальна регіоналістика: історія і сучасна методологія: монографія. — К.: КНЕУ, 2008. — 272 с.

Стаття надійшла до редакції 22 квітня 2013 р.

УДК 336.225 (477)

Диба О. М., к.е.н.,
доцент кафедри банківських інвестицій
Данилюк Є. Ю., к.е.н.,
кафедра банківської справи
Домерат О. А.,
здобувач кафедри банківських інвестицій,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПОДАТКОВЕ СТИМУЛЮВАННЯ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТИЦІЙ В УКРАЇНУ

|| Досліджено сутність ефективності податкової політики. Обґрунтовано можливість її використання в якості інструменту стимулювання інвестиційної діяльності в Україні.